

..โอวาทธรรมหลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป เช้าวันอาทิตย์ที่ 13 มีนาคม 2559..

.. เรื่องความเพียรลืออย่าง..

..ขอเจริญพรศรัทธาญาติโยมทั้งหลาย เราได้มีความตั้งใจใฝ่ฝันหาถึงความสุขความเจริญให้เกิดให้เกิดขึ้นกับตน ได้ฝึกฝนอบรมที่ตน เราได้เกิดมาในชาตินี้ก็ถือว่าโชคคืออยู่แล้ว มีแข่งขานหาตบสมบุญแบบทั้งหญิงและชาย เกิดมาด้วยบุญด้วยกุศลคุณงามความดีของตนที่ได้ทำมาตั้งแต่ชาติอดีต ส่งผลให้ได้รับประโยชน์ จึงได้เป็นผู้ที่บริสุทธิ์เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้ บัดนี้เรามาพิจารณาพิจารณาว่า การที่เราทำอะไรทุกอย่างนั้นดีหรือไม่ดี พระพุทธศาสนานี้ท่านสอนให้มีความเพียรพยายาม ความเพียรพยายามที่ต้องการพันทุกซ์ ดังที่พวกเราได้กระทำกัน ไม่ว่าจะการถวายอาหารการขบการฉัน ถวายเครื่องใช้สิ่งของต่างๆก็เพื่อต้องการพันทุกซ์ เรียกว่าการทำความดี ที่นี้การที่เราสำรวมระวัง เรียกว่าสังวรปธาน สังวรแปลว่า สำรวมระวังตั้งสติพิจารณาเรื่องการทำของตนเอง ถ้าหากเราเคยทำอะไรที่ไม่ดีไม่งามเอาไว้ตั้งแต่อดีตจนได้รับผลที่เกิดมาที่ไม่ดีไม่งาม เราก็พยายามที่จะศึกษา รู้จักการทำให้ดีขึ้น ระวังระวังที่จะไม่ทำ เรียกว่าสำรวมระวังรักษากายของตนไม่ให้ทำชั่ว รักษาวาจาไม่ให้พูดชั่วพูดหยาบผิดศีลธรรม รักษาใจของเราไม่ให้เป็นบาป รักษาใจให้ตั้งอยู่ในคุณงามความดี เรียกว่าสำรวมระวัง เป็นผู้มีสติสัมปชัญญะควบคุมดูแลกายวาจาใจของตน เรียกว่าสังวร พวกกันสำรวมไม่ให้บาปเกิดขึ้นทั้งทางกายวาจาใจของตน....

...บัดนี้เพียรละบาปที่เกิดขึ้นแล้ว..คนเรานี้เกิดขึ้นมาตั้งแต่เล็กแต่น้อยยังไม่รู้จักบุญรู้จักบาปเท่าไร จึงทำบาปความชั่วบางสิ่งบางอย่างเอาไว้ ได้พูดจาปราศรัยที่ไม่ดีไม่งามถกเถียงทะเลาะกัน บาดหมางกันต่างๆ ทางด้านวาจา พูดจาปราศรัยผิดจากศีลธรรมเอาไว้ตั้งแต่เล็กแต่น้อย ตั้งแต่ก่อนที่ไม่เคยเข้าวัด ไม่เคยเข้าใจเรื่องอย่างนี้... ทางด้านจิตใจก็ดี คิดโลกโลกะมันอยากเป็นโจรเป็นขโมย เกิดโทสะความโกรธความเกลียดซึ่งกันและกัน มันมีอยู่ในใจ ความหลงคือความไม่รู้จริงทำให้เสียหายเกิดขึ้น ก็ต้องเพียรประหารปธาน เพียรละบาปที่เกิดขึ้นแล้วที่เราเคยทำสิ่งที่ไม่ดีไม่งามต่างๆผิดจากหลักศีลธรรม เราก็เพียรละเพียรปล่อยเพียรวางละทิ้งไป ที่นี้ภาวนาปธาน คือการภาวนาพิจารณาไป อ้อ..เรานี้ละบาปความชั่วได้ ระวังระวังมาได้ เราก็ได้ทำความเพียรให้แก่ตนเอง ให้เป็นผู้มีทาน ศีล ภาวนา พยายามที่จะเจริญเมตตาภาวนาฝึกฝนอบรมตนเองเอาไว้ให้กายเรานี้เพียรให้มีศีลธรรมคุณงามความดี มีธรรมตั้งอยู่ เป็นกุศลที่จะเกิดขึ้นในการภาวนา การฝึกฝนอบรมตนเองให้เจริญเมตตาภาวนาให้จิตใจมีสมาธิ ให้จิตใจมีความสุข จิตใจมีความสงบ..จิตใจมีความสงบแล้ว จะคิดจะอ่านจะพิจารณาอะไร ทางดีทางไม่ดีมันก็จะรู้ เป็นบาปเป็นกรรมที่ไม่ดีไม่งาม เราก็จะละปล่อยวางทิ้งไป พอปล่อยวางทิ้งไปหมดแล้วมันก็เป็นบุญเป็นกุศล ฉะนั้น เมื่อทุกคนได้มาวัดแล้ว ได้ทำบุญ

ทำทานการกุศล ได้รักษาศีล ได้ภาวนาแล้ว ก็เป็นบุญกุศลสร้างคุณงามความดีให้เกิดขึ้นมาได้ ในตน ตนเองก็ ได้คุณงามความดี เรียกว่าภาวนาปธาน

...คำว่าภาวนานี้ แม่แต่ใจจะสงบอยู่ในอารมณ์หนึ่งอารมณ์เดียว ถ้ามั่น ไตร่ตรอง ใคร่ครวญพิจารณาสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ไม่เข้าใจนั้นให้เข้าใจได้ ว่าบาปมันเป็นอย่างไง บาปเกิดขึ้นทางกายเป็นอย่างไร เกิดขึ้นทางวาจาเป็นอย่างไร เกิดขึ้นทางจิตใจเป็นอย่างไร เราก็จะรู้ในสิ่งนั้นได้ เราก็จะไม่ทำบาปความชั่ว ด้วยกาย วาจา ใจของ ตนเอง ก็จะเป็นกุศลเป็นคุณงามความดี เป็นที่พึ่งของตน เรียกว่ายังกุศลให้เกิดขึ้นในกายวาจาใจของตนได้ และรักษาคุณงามความดีที่ตนเองเคยได้กระทำเอาไว้ เราได้เว้นจากบาปความชั่วโดยทำความดีอย่างนี้ เคยทำ ทาน เคยรักษาศีล เคยเจริญภาวนาฝึกฝนอบรมตนเองเอาไว้ และพยายามที่จะให้มันเจริญรุ่งเรืองไว้เต็มเปี่ยม มั่นคง ไม่ให้มันเสื่อมเสียไปทางไหน การทำบุญเราก็ทำไปเรื่อยๆตาม ได้ตามมี เคยรักษาศีลก็พยายามรักษา ศีลตามกำลังของตนเอง การภาวนาก็ฝึกฝนอบรมตน ทั้งเจริญภาวนาพิจารณาการปฏิบัติฝึกหัดจิตใจของตน ทำไปเรื่อยๆ รักษาคุณงามความดีที่ตนเองกระทำได้ พุคได้ คิดได้ ได้ทำเอาไว้แล้ว ให้เจริญเพิ่มพูนเอาไว้ให้ เต็มเปี่ยม เรียกว่าเพิ่มพูนบุญบารมีของตนเองให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นไปยิ่งขึ้น ในชาติที่แล้วมาเราทำอะไรไว้แก่ ไหน บัดนี้เรามาเกิดในชาตินี้เราก็ทำคุณงามความดีเพิ่ม...เพิ่มเติม...ทางด้านร่างกายก็เพิ่มเติมขึ้น ทางด้าน วาจาที่พูดจาปราศรัยมีศีลมีธรรมดีกว่าเดิม ทางด้านจิตใจก็ติดอยู่ในคุณงามความดี ละความ โกรธ ความหลงให้เบาบางลงไปเรื่อยๆ เรียกว่าเจริญได้เต็มเปี่ยม ก็จะทำให้ตนเองนี้เจริญก้าวหน้าในคุณงามความ ดี มีที่พึ่งเกิดขึ้นแก่ตนเอง เรียกว่าสามารถรักษาคุณงามความดีของตนเองเอาไว้ได้มั่นคง เรียกว่าคนนั้นเป็น ชีวิตที่มีคุณค่าที่สุด เจริญรุ่งเรืองที่สุดทั้งชีวิต

...เรียกว่าความเพียรตั้งอยู่ในบุคคลผู้ใดแล้ว บุคคลผู้นั้นก็จะเจริญรุ่งเรืองขึ้นไปด้วยคุณงามความดี กิริยามารยาทที่ ดีสติปัญญาที่ดีก็เฉลียวฉลาดกว่าเดิม รู้จักคุณงามความดี รู้จักบุญรู้จักบาป เข้าใจความถูกต้อง ความผิดได้แจ่มแจ้งชัดเจน ก็จะฝึกหัดตนเองให้ตั้งอยู่ในคุณงามความดีนั้น ก็จะเป็นบุญเป็นกุศลของศรัทธา ญาติโยม ส่วนคนขาดตกบกพร่องบ้างนั้น อันนั้นก็เป็นเรื่องของการงานต่างๆ บางทีบางคน ทุกๆวัน บางวัน ทำดีบางวันทำไม่ดีปะปนกันไป ถ้าเรารู้เราก็จะได้ตั้งอยู่ในคุณงามความดี รักษาตนเองให้ตั้งอยู่ในคุณงาม ความดีขึ้นไปเรื่อยๆ เหมือนคนเรียนหนังสือเริ่มตั้งแต่ อนุบาล ประถม มัธยมวิทยาลัย มหาวิทยาลัย จนจบดี ออกเตอร์ ก็เรียกว่าเจริญทางด้านปัญญาทั้งทางโลกก็ดี ในทางธรรมะก็รู้จักศีลสมาธิปัญญา รู้จักทางถูกทางผิด ก็จะเจริญรุ่งเรืองขึ้นไป ใจก็สบายๆใจมีความสุข สุขใจว่าตนเองนี้มีคุณงามความดี ใจนี้มีที่พึ่งเหมือนคนมี สตางค์อยู่ในกระเป๋า จะไปทางไหนก็ใช้ด้วยความสะดวกสบายคล้ายๆอย่างนั้น แต่เป็นคุณงามความดีอบอุ่น ใจ คิดขึ้นมาเมื่อไรใจก็มีความสุขเกิดขึ้น เรียกว่า เป็นการสร้างบุญบารมีให้กับตนเอง

...เหตุฉะนั้นก็ขออำนาจอวยพรให้ทุกท่านเมื่อได้ยิน ได้ฟังแล้ว ควรตั้งใจอยู่ในความเพียรลืออย่างนี้ให้
เจริญรุ่งเรืองขึ้นไป ให้เห็นอนาคตไปเรื่อยๆ จนถึงเข้าสู่พระนิพพานพ้นจากกองทุกข์ไปได้ พ้นจากชาติ ชรา
พยาธิ มรณะ ทั้งหลายไปได้ ตามความปรารถนาของพวกเราที่ได้ตั้งใจเอาไว้ ปรารถนาเอาไว้ในจิตในใจ...
ฉะนั้น.. เมื่อเราได้ทำคุณงามความดีมีความสุขสบายใจแล้ว เวลาได้รับพรจากพระเจ้าพระสงฆ์ก็ให้ตั้งใจแผ่
เมตตาความสุขที่ตนเองได้ทำคุณงามความดี แผ่เมตตาไปให้ปุ่ย่าตายายญาติมิตรทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวรก็ดี
เราแผ่เมตตาให้เขา เมื่อเขาได้รับทราบจะได้อนุโมทนาบุญกับพวกเรา เราแผ่เมตตามันไม่หายไปไหนบุญมัน
อยู่ที่ใจ ยิ่งให้คุณงามความดีมากเท่าไร ใจก็มีความสุขมากยิ่งขึ้นไม่หายไปไหน ก็ขอให้ตั้งใจแผ่เมตตาไป
ให้สัตว์ทั้งหลายดังที่ได้กล่าวมาแล้วด้วย..ขอเจริญพร..